

СОНЯ ХАЙС ДОКОСНИ МЕ

Превод от немски: Величка Стефанова, 2014

chitanka.info

Слабата светлина, проникваща през прозореца на сутерена, образуваше фигура с формата на ромб пред Бопха Краич, която чакаше асансьора. Тя стъпи в четириъгълника с големия си крак и се загледа в блясъка на найлоновите си чорапогащи.

Безупречно белосаната еднофамилна къща в изчистения стил от края на 80-те години на ХХ век се намиреше в предградие на Франкфурт, беше двуетажна, плюс мазе и асансьор. Защото свекървата на Бопха, Мариана Краич, смяташе, че човек трябва да се погрижи овреме за старостта, когато ще е по-трудно подвижен. И макар че дотогава имаше поне четирийсет години, тя бе разпоредила да се сложи асансьор, за да не се хаби да мисли повече по въпроса.

Вратата на асансьора се отвори пред Бопха със звънко „блинг“ и от него излезе зълва й Аня. Лицето й беше белязано от умората на млада бременна майка. Остави коша с прането, който носеше, и двете се прегърнаха. Аня никога не бе напускала дома си, целият й живот бе преминал в него. Само веднъж замина без семейството си, когато отиде с една братовчедка на екскурзия в Малта. Там се запозна с Масимо, бащата на двегодишното й момченце, италианец с тяло във формата на кроасан. Той беше от предградията на Флоренция, родителите му търгуваха с плажни артикули и бяха далеч по-малко богати, отколкото ги описваше. Обичаше да разказва, че притежават три гаража. Това изобилие на места за подслоняване на автомобили правело „голямата разлика“ според него. Семейство Краич например имаха гараж само за две коли.

От няколко години Масимо живееше у Краич и работеше на близкото летище. Транспортираше стари хора и инвалиди с „Клуб кар“, малка електрическа кола, от гейт до гейт. Тя все още го караше да проявява нетърпение, защото беше толкова бавна, а хората, които постоянно му се изпречваха на пътя, също го нервираха. Масимо непрекъснато натискаше клаксона, докато се плъзгаше по безкрайните коридори на летището. Сутрин обаче изминаваше със своето BMW, подарък от родителите му по случай раждането на сина му, петте минути път до работата, слушаше подборка от хитовете на 80-те години, при *Touch me, touch me now*^[1] натискаше клавиша за повторение, изпитваше дълбоко задоволство и с радост предвкушаше обратния път след работа, който щеше да го доведе със същата скорост отново у дома.

Навремето Аня беше влюбена в Масимо, както го умеят само тийнейджърите. В Малта даже си мислеше, че той е любовта на живота ѝ, макар никога, преди да не се беше влюбвала. Правеха много секс, това беше важно за нея. Но колкото повече остаряваше, толкова по-малко го харесваше. Неотдавна откри, че предпочита да бъде сама, но преди да успее да го съобщи на Масимо, установи, че отново е бременна. Сега беше в петия месец, разхубавена от бременността. Кестенявата ѝ коса блестеше, очите ѝ бяха яркосини, макар и изморени, кожата — гладка и нежна, резултат от умерения начин на живот, а няколкото килца отгоре я правеха още по-млада.

Масимо обаче не искаше вече да спи с нея, защото смяташе, че няма да е добре за детето, ако тя получи оргазъм. Представяше си как клетото му детенце се раздрусва от нещо като земетресение и неволно се нагълтва с околоплодни води.

Така бременността правеше нещата още по-трудни, защото за Аня сексът беше единственият интерес, който споделяше с Масимо. Как и колко често спяха заедно, нямаше нищо общо нито с чувствата, нито с настроенията ѝ. В това отношение тялото ѝ сякаш нямаше връзка с ума. Масимо гледаше по друг начин на нещата, той си се разбираше великолепно с Аня.

Бопха подложи лице на светлината и почувства топлината върху бузите си. За момент заприлича на екзотична Мадона. В следващия миг обаче сви рамене и протегна врат напред подобно на костенурка, понеже беше прекалено висока, за да мине през вратата на асансьора. Вратите се затвориха с поредното „блинг“, което Бопха страшно харесваше. Сякаш асансьорът щеше да я изплюе директно в раздела „Козметика“ на някой огромен магазин.

Както винаги, се бе нагласила с голямо усърдие. Тесните ѝ, добре оформени очи бяха обрамчени с дебела черна линия, лилавото бляскаво червило беше положено на прекалено дебел слой, кожата ѝ бе напудрена и матова като грапав тапет. Беше облечена в тясна пола до коляното, изрязано горнище, което подчертаваше перфектните кълба на гърдите ѝ, освен това носеше ръчна чанта, имитация на „Луи Вюитон“, и обувки с високи и тънки токчета, заради които страдаше

неимоверно. Отпред тялото ѝ беше идеално, но задникът ѝ представляваше плоска, широка дъска.

Тя слезе от асансьора и се озова в жилището на свекървата и свекъра си, Мариана и Дарко Краич, през което трябваше да мине, за да стигне до изхода. Сбогува се с целувки и обичайните любезности: „Желая ви прекрасен ден, мили мои, чао, чао!“, изпусна се за миг, така че гласът ѝ прозвуча басово, но бързо се усети. Годините в този дом бяха неизменно щастливи за Бопха. Тя вече не беше в Камбоджа, имаше за съпруг як и твърдоглав хърватин с очарователно семейство. На рода Краич изобщо не му пукаше за всичко онова, от което други хора се измъчваха. Ядовете и провалите сякаш се оттичаха от тях като водата по кожата на италианеца, дете вечно се плескаше с плажно масло. Вътрешното им равновесие като че ли не зависеше от външни обстоятелства, може би затова всичко им се отдаваше с такава лекота. Те черпеха щастието си от факта, че са семейство и че взаимно са се оставили на спокойствие. Бяха си проправили пътя нагоре с хладнокръвие и без прекомерни амбиции. Навремето бяха дошли в Германия като бежанци, занимавали се бяха с чистене и тежък физически труд и накрая бяха взели под наем носещия добри приходи комплекс за минигольф с детски кьнтри клуб и зала за тържества към него — така си бяха осигурили доста по-сносен живот.

Косата на Мариана Краич, съвсем наскоро боядисана на кичури, се беше сплескала на една страна от спането. В момента тя правеше закуската на внука си. Изглеждаше секси с късата си нощница, но не защото отговаряше на някакви идеали за красота. Беше много пълна, от възрастта кожата ѝ се бе поотпуснала. Но движенията ѝ бяха енергични и гъвкави, стойката — изправена, излъчваше гордост и достойнство, притежаваше магнетизъм. Приготвяше за малкия яйца на очи със сланина, но той предпочиташе яркосините гумени бонбони във формата на смърфове, които му бяха донесли. Откакто Мариана откри големите опаковки със сладки изкушения в супера, момчето беше щастливо както никога преди. То обичаше също така да лапа сметана на пяна направо от спрея, бабата му даваше да смуче и бучки захар, щом пожелаеше. Мариана застъпваше становището, че на децата трябва да се дават всички неща, които им се искат. Така беше постъпвала и със своите и по този начин се бе възцарила помежду им огромна взаимна любов. Радваше се на големия апетит на внука си,

който се дължеше на нейната обич. Яйцата сервира на мъжа си, който обикновено изяждаше каквото остане. Това не го смущаваше. Когато му подаде чинията, тя го изгледа продължително, но Дарко се извърна към яденето, без да вдигне поглед. Вече не обръщаше кой знае какво внимание на Мариана, осигуреността на тяхното всекидневие го бе направила твърде ленив, за да се занимава с високи чувства.

Открай време Бопха отказваше да работи в минигольф комплекса на семейство Краич или в прилежащата му гостилница, затова се трудеше на летището както Масимо и мъжа си Стефан, който беше помощник в багажното отделение. Той мразеше тази работа и я прие единствено заради настояванията на родителите си, които не желяха да го издържат повече. Всички бяха на мнение, че това с багажа е подходящата работа за него, нали беше здравеняк.

Както всяка сутрин, в седем Бопха се настани в бялата си тойота и пропътува петте минути до мястото, което за нея олицетворяваше големия свят. Пусна си касета с дрезгаво — пискливи попесни от своята родина и захвана да им припява със сонорен тембър. Тя обичаше работата си. Когато носеше с големите си ръце таблите през чакалнята на бизнескласата и свеждаше поглед към бизнесмените с техните лаптопи, тя се чувстваше като стюардеса и знаеше, че си беше опекла работата. Сигурна бе, че винаги може да спи с някой мениджър от Лондон или Санкт Петербург и тази мисъл ѝ действаше успокояващо, въпреки че никога не би изневерила на Стефан. Стефан беше добряк, той беше всичко за нея.

Аня изпразни пералнята в сутерена, която беше пуснала в пет сутринта от леглото си с помощта на дистанционното. Докато пълнеше наново машината с ризите на Масимо с логото на „Лакост“, чуваше как горе в къщата синът ѝ крещи на баба си. Масимо слезе с асансьора, той никога не ползваше стълбите. Застана зад нея и здраво стисна гърдите ѝ. Кожата по ръцете на Аня настръхна, когато той я целуна по ухото. Винаги реагираше така на целувките по меката част на ухото — с настръхване откъм вътрешната страна на ръцете, все едно дали ѝ беше приятно, или неприятно, какъвто беше случаят сега. Замисли се

как е възможно едно и също физическо усещане да бъде предизвикано и от добро, и от лошо. Той задъвка ушната ѝ висулка и тя усети нещо в корените на косата си, сякаш някой я решише против косъма. Продължи да зарежда пералнята, а Масимо остана отзад, навеждайки се заедно с нея. Тя не проумяваше защо изведнъж му се е приискало да се любят, на всичкото отгоре — извън обичайния ритъм. Масимо винаги вечеряше пиле в сос от розмарин и с гарнитура от зеленчуци преди деветнайсет часа, и по същия начин сексът се правеше обикновено по точен план. През два дни след края на смяната. Тъй като Масимо и Бопха работеха почти по едно и също време, през много вечери в дома на фамилията Краич в продължение на половин час цареше тишина, нарушавана само от Дарко и Мариана Краич и от малкия.

След като не остана пране, с което Аня да зарежда пералнята, тя се опита да обясни на Масимо, че сега не ѝ е до секс, но той беше на мнение, че със сигурност ще ѝ дойде ищахът, щом я оближе със своя пъргав италиански език.

Аня се подразни, че въпреки всичко сега чувствата ѝ явно бяха влезли в синхрон с тялото. По-рано винаги ѝ доставяше удоволствие да спи с Масимо, дори и по времето, когато вече всичко в него започна да я дразни. Начинът, по който говореше, смееше се, ядеше и даже — по който спеше. Според нея той дори тогава изглеждаше надут, сякаш никой друг не може да спи така хубаво като него. Изненада я обаче фактът, че не беше лош баща, ако се абстрахираме от няколкото дребни гафа, като маскировъчния костюм, който подари на малкия за втория му рожден ден.

Бопха паркира тойотата си в гаража на двора и с широки крачки се отправи към къщата, крепейки се на високите си токчета. Както винаги, когато Стефан си беше у дома, тя влезе в сутерена, съблече се и се любиха. Процедурата беше рутинна и въпреки това страдна. И двамата не изпитваха слабост към романтичните емоции и към пълното отдаване, всичко беше праволинейно и честно. Бопха винаги беше готова на всичко — една от причините Стефан да се влюби в нея. Той обичаше напращелите ѝ гърди, без да знае, че не са истински. Обичаше дългите ѝ крака, без да забелязва, че Бопха е твърде висока за

камбоджанка, обичаше и кръглото ѝ лице с това необикновено изпъкнало чело, без да разбира, че мекотата на чертите ѝ се дължи на инжекции. Стефан не се съмняваше в каквото и да било. Той беше спокоен, доволен и самоуверен, като изключим скуката, която му навяваше работата. Но инак имаше достатъчно причини да се чувства щастлив. Не само заради собственото си тяло, но най-вече заради тялото на Бопха, неговата красива жена. Гордееше се, дете дори Масимо постоянно я заглеждаше и я наричаше „белисима Камбоджа“, сякаш беше държава.

Веднъж Масимо предложи всички заедно да заминат за Камбоджа, за да посетят семейството на Бопха. Но Бопха нямаше желание. Не разказа на Стефан почти нищо за родителите си, вероятно просто не ги обичаше.

В гостилницата на комплекса Аня бършеше масите бавно и разсеяно. Влажният парцал вонеше отвратително, трябваше да го смени, помисли си тя. Ремонтираното наскоро помещение с остъклени стени беше почти празно, още миришеше на боя и на фурнир, обедната светлина беше ярка и я заслепяваше. Новият пазач седна на бара и поръча на баща ѝ бира. Беше загорял, с цвят на кафе, но когато движеше ръцете си и ръкавите на ризата му се вдигаха нагоре, личеше линията, над която кожата беше бяла. Само един-два сантиметра преход от тъмно към светло, в които всичките степени на кафявите тонове заличаваха твърдата линия. Така е, нали беше все навън. Не беше вече млад, но лицето му изглеждаше още по-старо, отколкото беше всъщност, защото слънцето го бе изсушило. Когато Аня се приближи, той тихо я заговори. Вече я бе наблюдавал няколко пъти. Открай време се възхищаваше на бременните жени, а високите ѝ скули направо го побъркваха.

Стефан каза: „Еха, райско беше!“ и легна на една страна. Още докато се любеше с Бопха, ѝ каза, че я обича. Обичаше да го прави, а тя харесваше да ѝ го казва често, защото знаеше, че той говори сериозно. И преди нея беше имал хубави жени, винаги му беше лесно с тях. Ала Бопха просто беше като него. Тя никога не го бе влудявала

като последната му приятелка. Не правеше грешки като предпоследната, която искаше всяка вечер да ходи на дискотека и обичаше да смърка кокаин. Освен това не я бе много-много грижа за него и това му допаднаше.

Аня стоеше в гостилницата и през вратата на терасата наблюдаваше пазача, който косеше ливадата отпред. Харесваше ѝ как се движи. Походката му беше небрежна и мъжествена. Човекът беше строен, жилест и висок, пълна противоположност на нейния италиански кроасан. Скоро той седна отново на бара и се зае да флиртува с нея, както често правеше напоследък. Следобед тя отиде с него в малкото му модерно жилище в друг комплекс на квартала. Когато се съблякоха, Аня установи, че той все още сякаш си беше по шорти и тениска. Засмя се и го зарази със смеха си. В този момент си помисли, че точно той е подходящият за нея. Смееше се с него, което всъщност никога не правеше с Масимо. Харесваше ѝ, че бе наминал оттук, защото Аня никога не би помръднала от това място, за да потърси нещо ново. Започна да спи с пазача по няколко пъти седмично и макар вече да не се смееха толкова, пак беше много по-добре от това, което имаше.

Когато се върна вечерта от работа, Бопха установи, че всичко беше различно и това я обърка. Предвидимостта на нещата ѝ вдъхваше сигурност, тя не обичаше промените, наситила им се бе предостатъчно в живота си преди Стефан. Седналият край масата Стефан ѝ се усмихна. Тази усмивка беше изпълнена с благодарност и същевременно бе блага, почти педагогическа, ако това можеше да се каже по адрес на Стефан. Днес той не я накара да се съблече. Прегърна я с големите си ръце, сложи я върху скута си и замилва черната ѝ коса. Но не можа да попречи на члена си под нея да се втвърди. Бопха се приготви да се съблече, но Стефан ѝ каза да седне на другия стол и започна реч, която явно си беше подготвил:

— Тези дни много мислих за нас. Искам да имам деца, и то сега, няма какво да се възрази на това.

Бопха панически затърси отговор и успя да каже само:

— Окей.

След няколко секунди додаде тихо:

— Няма проблем.

Дали да не започнат веднага, попита той. Въпросът беше риторичен, макар да му направи впечатление, че Бопха реагира някак странно. Обикновено тя постоянно се усмихваше. Все пак каза „окей“, това беше добре, а краищата на устата ѝ бавно се разтеглиха нагоре, даже много нагоре. Почти до скулите. Брадичката ѝ се наклони миловидно, очите се присвиха на тесни цепки. Стефан беше доволен. Може би и това се дължеше на някаква културна особеност — да се усмихва със закъснение, когато става въпрос за толкова важни неща. Опита се да си спомни кога се усмихна тя навремето, когато ѝ каза, че възнамерява най-после да се ожени за нея.

Масимо лежеше върху шезлонг на току-що ремонтираната с нови плочки тераса. Печеше се, плътно затворил очи, със смъкнати до слабините шорти. Ако не беше италианец, щеше да се пече гол. Ухаеше на кокосово масло „Хавайски тропици“, ръката на Аня се хлъзна, когато я постави върху рамото му. Тя повтори жеста и започна:

— Масимо, искам да поговорим.

— Не сега, скъпа, почивам си.

Тя застана пред него, той се ядоса, че му затуля слънцето:

— Хайде де! Веднъж да има хубаво време в Германия!

— Наистина трябва да говоря с теб.

— Успокой се, скъпа, по-късно, окей? — отсече той.

— Имаме проблем, Масимо.

— Никакви проблеми. Отпусни се.

Аня го погледна строго право в очите.

— Срецнах друг мъж — промълви тя.

— Ама нали си бременна!

— Знам. Обаче искам да се разделим.

— Сериозно ли говориш? — Масимо сякаш не осъзнаваше важността на ситуацията. — Но аз те обичам.

— Ти обичаш само колата си, а аз не желая повече да живея с теб.

— Вярно ли? — попита той, прекалено сащисан, за да каже нещо по-смислено. Съобщението на Аня почти не оставяше място за дискусии и той се ядоса. — Ама нали ще имаме второ дете...

— Но аз обичам другия. И се любих с него.

Той скочи и започна да я ругае, нищо друго не му хрумна. После известно време се обиждаха взаимно, докато Аня влезе в къщата. Той я последва и заяви, че няма да напусне този дом, след което продължи да се пече на слънцето.

Когато по-късно попита Аня защо не го обича вече, тя не отговори нищо. Незадаването на въпроси открай време беше основата на това щастливо семейство и никой никога не бе изпитвал желание да отговаря.

На следващата вечер Масимо най-непринудено се включи във фамилната вечеря, на която Стефан бе поканил всички. Той продължаваше да се счита за част от семейството, нали беше създал цялото потомство на Краич.

Малкият се дереше от рев, не искаше да яде нито ориз, нито зеленчуци. Но, както винаги, нищо не можеше да наруши спокойствието на семейство Краич. Бопха бе приготвила камбоджанска вечеря, беше отлична готвачка. Фамилията се хранеше с апетит, всички говореха един през друг на висок глас. Изведнъж Стефан почука с нож по чашата си, но никой не схвана какво иска. Никога досега не беше го правил. Когато настояваше да го чуят, просто надвикваше останалите. Затова и никой не понижи глас, докато Стефан не викна:

— Ей, има ли тук някой, който да ме чуе?

Но никой не му обърна внимание. Бопха и Масимо продължиха да се занасят, Аня се опитваше да прилже детето си да хапне поне малко тиквички.

— Имам да съобщя нещо важно — каза Стефан, изправи се и тържествено оповести, че двамата с Бопха са решили да си имат дете.

За първи път в дома на Краич наистина се възцари тишина. Дори малкият притихна. Дарко Краич и дъщеря му Аня смаяно се вторачиха в Стефан. Мариана погледна към Бопха, която направи физиономия, сякаш в същата секунда семейството е натиснало копчето на камерата,

за да щракне снимка за спомен. Ала усмивката ѝ не успя да прикрие срама, който се четеше в очите ѝ. Само Масимо се хилеше, и той като Стефан не разбираше настъпилата тишина.

Дарко Краич усети горчива болка. Съжаляваше голямото си дете, но не задаваше въпроси и не предлагаше отговори.

Стефан започна не на шега да се чуди защо никой не казва нищо, докато накрая отвсякъде се чу едно колебливо: „Е, много хубаво“ и това го удовлетвори. Той отвори бутилка просеко^[2]. Вдигнаха чаши.

— Живели! — извика Стефан и погледна към жена си, чиито устни отново се извиха автоматично нагоре в замръзнала усмивка, плъзнала чак до скулите.

[1] „Докосни ме, докосни ме сега“, песен на британската поппевица Саманта Фокс от 1986 г. — Б.пр. ↑

[2] Сухо бяло италианско вино, леко газирано. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.